

[Palle Simonsen]

både i det udenrigspolitiske nævn og i forsvarsudvalget.

3 partier, det radikale venstre, socialistiske folkeparti og venstresocialisterne, søger at mistænkeliggøre aftalen – det skal jeg vende tilbage til – og på mange måder er det, kan man sige, en uinteressant debat, fordi der for det første ikke er grundlag for denne mistænkeliggørelse og for det andet er en meget bred parlamentarisk dækning for det, regeringen er i gang med.

Der er heller ikke noget nyt, som man søger at give indtryk af; det er en videreførelse af en hidtidig forsvarspolitik, og derfor tillod jeg mig at starte med at citere målsætningen for dansk forsvarspolitik, som vi kender den fra en række år tilbage, og som den er optrykt i bemærkningerne til det lovforslag, der ligger til behandling i folketinget.

Jeg skal ikke gå ind i selve planen, som den nu foreligger. Det er lagt frem af forsvarsministeren, men jeg vil godt mere principielt sige, at når der overhovedet bliver tale om at diskutere forstærkninger for et samfund, er det jo i realiteten udtryk for, at dette samfund ikke selv er parat til at løfte den byrde, der ligger i et tilstrækkeligt effektivt forsvar, til selv at kunne klare tingene. Det er jo realiteten. Jeg synes nok, man har lov til at sige, at man fra modstandernes side ligesom vender tingene på hovedet ved at give indtryk af, at det er noget, vi bliver påduttet.

Vi synes, at den aftale, der nu er mulighed for at nå, er en rimeligt god aftale, men vi kunne da godt have ønsket os en bedre. Den er udtryk, som vi ser det, for det, der er opnåeligt i den givne situation, og det skal vi være tilfredse med. Der er ikke grund til taknemlighed, siger hr. Steen Folke. Det kan man jo tage, som man vil, men jeg har godt forstået, at hr. Steen Folke ikke er taknemlig. Jeg vil godt sige, at vi egentlig føler os taknemlige over, at vi har et samarbejde med allierede på en sådan måde, at de er parat til i en given situation at gå ind og hjælpe, fordi vi ikke selv er i stand til at yde den tilstrækkeligt effektive indsats, i fællesskab. Det synes jeg nok er værd at understrege – det skal trods alt også siges, selv om det burde være en selvfølge, i modsætning til hr. Steen Folkes mange meget kritiske bemærkninger – at vi har grundlag for at være tilfredse med,

at vore allierede vil bidrage med den bistand, som der her er tale om.

Jeg er helt overbevist om, at man godt kunne blive fri, hvis det var det, man ønskede, men det er der heldigvis et bredt politisk flertal i dette ting som ikke ønsker.

Der er for meget tys-tys om forsvaret, siger hr. Steen Folke. Hr. Steen Folke har haft en forhåbning om, forstod jeg, at noget af sløret kunne blive løftet omkring forstærkningsplanen under debatten i dag. Det er jeg helt sikker på ikke lykkes for hr. Steen Folke, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide, hvad det er, hr. Steen Folke tror der er gemt i denne diskussion om dette emne. Hr. Steen Folke har både i forsvarsudvalget og i det udenrigspolitiske nævn og nu af forsvarsministeren fået at vide, hvor mange troppestykker der er tale om, og under hvilke konditioner vi har mulighed for at modtage dem. Hr. Steen Folke har også fået at vide, hvor mange flyeskadriller der er tale om. Det eneste, hr. Steen Folke ikke har fået at vide, er det nøjagtige antal fly. Jeg anser dog hr. Steen Folke for at være så begavet, at han er i stand til nogenlunde at regne ud, hvor mange det er. Hr. Steen Folke ved jo godt, at en flyeskadrille ikke er 100 fly, og at det heller ikke er ét fly. Alt det ligger på bordet.

Hr. Steen Folke ved også udmærket godt, hvilke typer depoter der bliver tale om. Det er meget klart lagt frem fra ministerens side. Hr. Steen Folke har oven i købet været ude at besigtige et af disse depoter sammen med forsvarsudvalget, og selv om hr. Steen Folke ikke vil indrømme det, bidrog det vel alligevel til at afmystificere situationen noget, for hvad var der egentlig af mystifikation omkring disse bygninger med nogle drivmidler, med noget ammunition. Hvad var der egentlig i det? Jeg har meget svært ved at se, hvad det er, der bliver skjult, og hvad det er, hr. Steen Folke egentlig efterlyser, hvis det ikke bare er et forsøg på at gøre dette til noget odiøst, hvad det ikke er.

Så bringer hr. Steen Folke spørgsmålet om, hvem der har afgørelsen, og om, hvornår disse forstærkninger skal komme, ind i debatten. Det er faktisk sagt til bevidstløshed, at det alene beror på en politisk beslutning i det danske samfund, og så bliver det til syvende og sidst et spørgsmål om tro eller ikke tro, men det burde i hvert fald ikke være nogen tvivl. Hvis en dansk regering med et